

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Alese virtuți ale sufletului omenesc:

CREDINȚA, NĂDEJDEA, IUBIREA ȘI SMERENIA

DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea slugii sutașului)

SF. 45 DE MUCENICI DIN
NICOPOLEA ARMENIEI

În pericopa evanghelică care s-a citit astăzi la Sfânta Liturghie (Matei 8, 5-13) ni se înfățișează o nouă minune a Mântuitorului nostru Hristos și o întâlnire extraordinară cu un om minuat, un ofițer roman – sutaș din Capernaum –, un om de care Însuși Domnul Iisus S-a minuat și pentru a cărui credință puternică îi vindecă, de la depărtare, pe unul dintre servitorii săi.

Capitolul al 8-lea din Sfânta Evanghelie după Matei conține, de altfel, mai multe minuni, între care cele mai multe sunt tămăduiri. Astfel, Mântuitorul vindecă un lepros, pe soacra lui Petru, doi demonizați și alți bolnavi, spre plinirea prorociei lui Isaia care zice: „Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat” (53, 4). Ca și-n cazul altor vindecări, nu trebuie să vedem doar faptul izolat, ca pe o minune de moment, ci trebuie să înțelegem că, pe de o parte, toate vindecările săvârșite de Mântuitorul prevestesc Marea Vindecare, mântuirea neamului omenesc și, pe de altă parte, ne oferă unele învățăminte duhovnicești prețioase sau pilde de trăire a celor mai desăvârșite virtuți ale sufletului omenesc: credința, nădejdea, iubirea și smerenia.

Sutașul din Capernaum, prezentat în pericopa evanghelică de astăzi, a demonstrat că a lucrat cu adevărat toate aceste virtuți. El și-a arătat credința prin ceea ce a făcut, și anume, mai întâi de toate l-a rugat pe Domnul Hristos să-l vindece pe servitorul său și rugându-l, în felul său autentic, era sigur că Mântuitorul îi va împlini rugăciunea. Deci, acesta avea nu doar o credință

simplă, ci o credință întemeiată cu nădejde. El era ferm convins că Domnul Hristos îl va ajuta cu puterea pe care o are, că îl va vindeca pe servitorul lui, chiar și de la depărtare, fără să-L deranjeze pe Iisus să se mai deplaseze la casa lui. Și așa a fost, Mântuitorul i-a vindecat sluga doar prin cuvânt. În același timp, vedem că, pe lângă marea sa nădejde în ajutorul Domnului, credința lui este dublată și de o altă virtute, iubirea față de semenii, un înalt sentiment umanitar, grija față de subalternul său, pentru care el își dă tot interesul, face tot posibilul ca să-i redea sănătatea. Ba mai mult, o altă calitate sau virtute ce înobilează sufletul acestui ofițer roman și iese în evidență este smerenia sa: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul casei mele..., că și eu sunt om sub stăpânirea altora...” (Matei 8, 8-9). Această modestie a centurionului roman, care a temeluit credința, nădejde și bunătatea lui, L-a impresionat pe Mântuitorul Hristos și L-a făcut să o remarce. „Cel care S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte” (Filipeni 2, 8), Cel Care Însuși S-a dat exemplu de smerenie: „Învățați de la Mine că sunt

blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29), nu putea rămâne insensibil în fața unei asemenea virtuți, întâlnită la un om minuat, deși era păgân, ci trebuia evidențiată și, în același timp, elogiată. De aceea, în repetate rânduri, Mântuitorul scoate în evidență marele adevăr ce stă la temelia vieții și drepte credințe că: „Oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel care se smerește pe sine, se va înalță” (Luca 18, 14; Luca 14, 11; Iacov 4, 6; 1 Petru 5, 5). La baza tuturor virtuților creștine stă smerenia; fără smerenie ele nu au nicio valoare.

Așadar, cununa virtuților sau podoaba sufletească cea mai de preț a sutașului roman rămâne smerenia, pe baza căreia s-au putut ridica și înflori și celelalte virtuți. „Smerenia supremă a umanului e una cu cea mai mare înălțare a lui și această smerenie este punctul de întâlnire cu Dumnezeu Care Se pogoară” (Pr. prof. dr. Dumitru STĂNILOAE).

Să avem și noi în vedere aceste înalte virtuți sau alese podoabe ale sufletului ofițerului roman din Capernaum, să ni le însușim și să le practicăm, cu atât mai mult cu cât suntem creștini și urmași ai vrednicilor noștri înaintași. Amin! ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

Un dar al lui Dumnezeu pentru lumea de azi

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

„Rugăciunea este împreună-vorbire cu Dumnezeu. Uneori îi fericesc pe cei care au trăit în vremea lui Hristos, pentru că Îl vedeau și Îl auzeau pe Hristos Însuși și puteau să-l vorbească. Dar mă gândesc că noi suntem cu mult mai fericiți decât ei, pentru că aceia nu puteau să discute mult cu El, în timp ce noi putem vorbi neîncetat cu El prin rugăciune.”

Cuviosul Paisie Aghioritul

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice l-a trecut, la începutul anului 2015, în rândul sfinților. Iar Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit în 3-4 iunie 2015, a hotărât înscrierea în calendarul BOR începând cu anul 2016, a Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul, cu ziua de pomenire la 12 iulie.

Arsenie, al 8-lea copil al lui Prodrumu Theodosiu și al Evlampiei Eznepidis, s-a născut la 25 iulie 1924 în Farasa Capadociei. Este botezat de Sfântul Arsenie Capadocianul, care era înrudit cu mama sa. Acesta îi va pune pruncului numele său, Arsenie, deși familia hotărâse un alt nume.

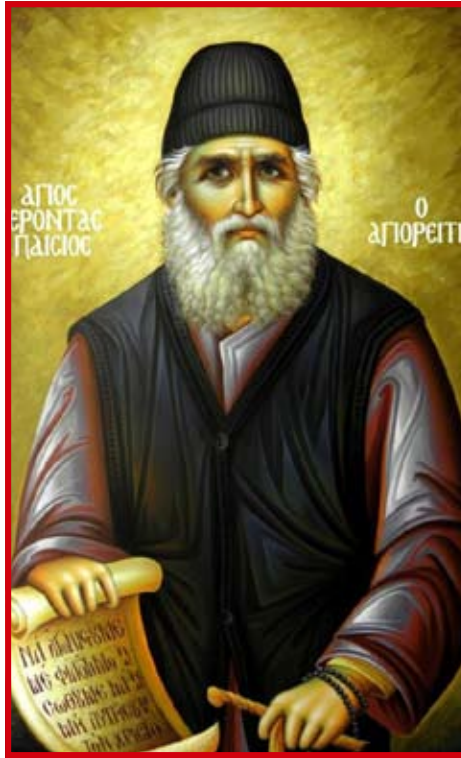
În anul 1924 farasioții se mută din Capadocia pe teritoriul actual al Greciei, pentru că un acord internațional hotărâse mutări de populație între Grecia și Turcia. Familia Eznepidis ajunge în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei.

În anul 1945 este luat în armată și până în 1949 va fi operator radio în războiul civil grec. În anul 1950 Arsenie vine în Sfântul Munte Athos, întorcându-se totuși un an mai târziu acasă, la rugămintea tatălui.

În anul 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în anul 1956 este tuns în monahism la Mănăstirea Filotheu, primind numele de Paisie. Între anii 1958 și 1962 iese din Sfântul Munte pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița în lupta împotriva prozelitismului protestant. Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material.

Revine în Athos în 1964, primind schima cea mare în 1966. În anul 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la Suroti, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

Din anul 1979 până în 1993 va sta la chilia „Nașterea Maicii Domnului” Pana-guda, de pe teritoriul Kutlumușului. Acolo va fi căutat de mii de suflete care au primit ajutor și mângâiere. Operat de cancer la

colon în februarie 1994, nu se va mai întoarce în Sfântul Munte, ci ajunge la Mănăstirea Suroti, unde va fi îngrijit și vegheat de maicile de aici. Marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, Părintele Paisie trece la cele veșnice.

Va fi înmormântat în curtea mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună.

Sfântul Paisie Aghioritul a fost apropiat de oameni, i-a ajutat pe toți, s-a rugat pentru durerile, necazurile, bolile, întristările sau singurătățile tuturor oamenilor. A știut să sfătuiască pe fiecare, să dea cel mai bun sfat, căci îi iubea, până la durere, pe semenii săi.

Canonizat la puțin peste 20 de ani de la plecarea sa la Domnul, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. Încă o dată Dumnezeu ne dă pildă de desăvârșire și sfințenie, la care, de altfel, toți suntem chemați. ❀

Sfânta Muceniță Eufimia

raclă de aur în biserica ce i-a fost dedicată. Iar în ziua prăznirii ei curgea din mormântul său sânge proaspăt care răspânda o mireasmă dumnezeiască.

Sfânta Eufimia este prăznuită pe 16 septembrie, dar și pe 11 iulie, când facem pomenire de minunea petrecută la racla sa în anul 451, când a avut loc Sinodul al IV-lea Ecumenic, găzduit în biserica „Sfânta Mare Muceniță Eufimia” din Calcedon. A fost cel mai mare sinod din antichitatea creștină, cu un număr de participanți variind, după istorici, între 520 și 630.

Întrucât nu se ajungea la nici un consens, patriarhul Anatolie a propus ca decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea Sfintei Mucenițe Eufimia. Pentru a se descoperi dacă învățătura cu privire la cele două firi din Hristos este adevărată, Sfinții Părinți au scris într-o carte dreapta credință - în Hristos sunt două firi, dumnezeiască și omenească, unite în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit și ereticii și-au scris într-o altă carte învățătura lor și le-au pus pe amândouă pe pieptul Sfintei Eufimia. După puține zile, au deschis racla și au văzut că la picioarele ei se afla cartea ereticilor, iar cea a Sfinților Părinți în mâinile ei.

Moaștele Sfintei Eufimia pot fienerate în Catedrala Patriarhiei Ecumenice „Sfântul Gheorghe” din Istanbul. ❀

S-a născut în Calcedon și a trăit în vremea împăratului Dioclețian (284-305). Tatăl ei, senatorul Filofron și mama sa, Theodorisia, erau creștini. Pentru că a refuzat porunca proconsului Pricus de a aduce jertfe idolilor, a fost supusă la multe chinuri. A fost aruncată într-un cuptor încins, într-o apă plină de târătoare otrăvitoare, dar însemnându-se cu semnul sfintei cruci, a ieșit nevătămată. Și-a dat sufletul când a fost aruncată la fiarele sălbatice.

Părinții ei au luat trupul sfintei și l-au îngropat în apropierea orașului. După ce persecuția lui Dioclețian a încetat, creștinii au pus moaștele sfintei într-o

CINSTIREA SFINTEI ICOANE A MAICII DOMNULUI „PRODROMIȚA”

„Am subliniat ani de-a rândul prezența tainică a Maicii Domnului în biserica noastră și mai ales am simțit ocrotirea ei în momentele importante ale vieții bisericii. Iată că de data aceasta, în 8 septembrie 2018, Maica Domnului ne-a copleșit din nou cu purtarea de grijă și cu prezența ei ocrotitoare. Cu câteva luni în urmă, o persoană discretă și-a arătat intenția de a dona bisericii noastre o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița - cea nefăcută de mână omenească. Iar această intenție a fost dusă la îndeplinire cu succes, căci după ce a fost pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, icoana a fost sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserica noastră cu ocazia praznicului Maicii Domnului. Mulțumim Maicii Domnului că ne-a socotit credincioși și vrednici de un asemenea dar și rugăm pe bunul Dumnezeu să scrie numele donatorului în cartea vieții și să-i ocrotească familia. A fost gestul donatorului o lecție de smerenie, arătându-ne că sunt între noi oameni știuți de Dumnezeu care trăiesc cum se cuvine poruncile Sale. Rugăm pe Măicuța Domnului să-i ocrotească familia și biserica noastră.” (Părintele Dinu)

Icoana Maicii Domnului Prodromița, una dintre puținele icoane nefăcute de mână omenească în toată lumea ortodoxă, se află în Athos, la Schitul Prodromu, din anul 1863. Singurul schit românesc din Sfântul Munte, Prodromu (Înaintemergătorul), care ține de Mănăstirea Marea Lavră, a fost întemeiat în anul 1820 sub arhipăstoria Mitropolitului Veniamin Costachi al Moldovei și recunoscut prin hrisoavele domnești semnate de Grigorie Alexandru Ghica al Moldovei, în data de 7 iulie 1853, și de Carol I al României, în data de 19 iulie 1871.

Zidirea efectivă a ansamblului monahal de la Prodromu a avut loc între anii 1852-1866, ctitor fiind ieroschimonahul Nifon Ionescu, ajutat de ucenicul său, ieroschimonahul Nectarie.

Mănăstirea Bucium de la Iași, locul pictării icoanei Prodromița

Cuvioșii Nifon și Nectarie vin în 1863 în Moldova pentru a găsi un iconar evlavios și cu frica lui Dumnezeu, care, cu post și rugăciune să picteze o icoană a Maicii Domnului pentru Schitul Prodromu. Îl află pe bătrânul zugrav Iordache Nicolau, iconar iscusit, cu experiență, care se încumetă să picteze icoana și se apucă îndată de lucru la mănăstirea Bucium din Iași, metoc al Schitului Prodromu.

La schitul Prodromu se găsește măr-turia iconarului Nicolau Iordache datată 29 iunie 1863 și iscălită cu propria sa mână, în care povestește cum s-au pictat singure chipurile din Sfânta Icoană: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit această sfântă icoană a Maicii Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii

Domnului și a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o greșeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune”.

Dimensiunile icoanei din lemn de tei sunt de un metru pe 0,70 m. Chipurile Maicii Domnului și Pruncului Iisus au culoarea galbenă, nuanța de galben a grâului. Există mărturii că Sfintele Fețe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se. Cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, fapt ce ar întări convingerea că Sfintele Fețe au fost pictate

miraculos de mână nepământească.

Minuni ale icoanei Prodromița

Numeroase sunt minunile care s-au făcut de cei care cu multă credință s-au rugat la această icoană, încă de pe când icoana nu plecase din țară spre Athos. De-a lungul vremii s-au adăugat alte sute de mărturii ale tămăduirilor sau altor minuni.

Ajungând la Muntele Athos, icoana continuă să săvârșească minuni. Cuviosul Inochentie, un monah aflat pe patul morții, care încetase să mai mănânce de trei săptămâni, s-a trezit minunat din somn și cu puteri sporite a cerut să fie dus în biserică, unde s-a rugat Maicii Domnului. Întors în chilie schimbat, și-a pus cămașă curată, a cerut să se împărtășească cu Sfintele Taine, apoi, după o jumătate de oră, a trecut la cele veșnice cu totul senin. În calendarul Bisericii Ortodoxe Române avem o zi de cinstire a acestei Icoane, 12 iulie. ❀

Atunci când voți să aflați voia lui Dumnezeu

Lăsați cu desăvârșire pe cea a voastră dimpreună cu orice alt gând sau program și, cu multă smerenie, cereți în rugăciunea voastră cunoașterea acesteia. Și orice se va închipui sau stăruie în inima voastră, faceți-o căci va fi după Dumnezeu. Cei ce au mai multă îndrăzneală și deprindere în a se ruga pentru aceasta aud înlăuntrul lor foarte lămurit vestirea, și se fac mai atenți în viața lor, nefăcând nimic fără vestire dumnezeiască.

Există și alt mod de cunoaștere a voinței lui Dumnezeu, pe care, în general, îl folosește Biserica. Și aceasta este sfatul părinților duhovnicești și al duhovnicilor. Marea binecuvântare a ascultării, care umbrește binefăcător pe cei ce o prețuiesc, li se face cunoaștere în tot ceea ce nu cunosc și acoperământ și putere să săvârșească sfatul-poruncă, pentru că Dumnezeu Se descoperă celor ascultători prin iubirea Sa părintească. Desăvârșirea ascultării, ca virtute de temelie, identifică pe ucenicii ei cu Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut ascultător până la... moarte. Și precum I S-a dat lui Iisus toată stăpânirea și toată bunăvoirea Tatălui, astfel și ascultătorilor li se dă vestirea voinței dumnezeiești și harul spre izbândire și deplină ei săvârșire. ❀

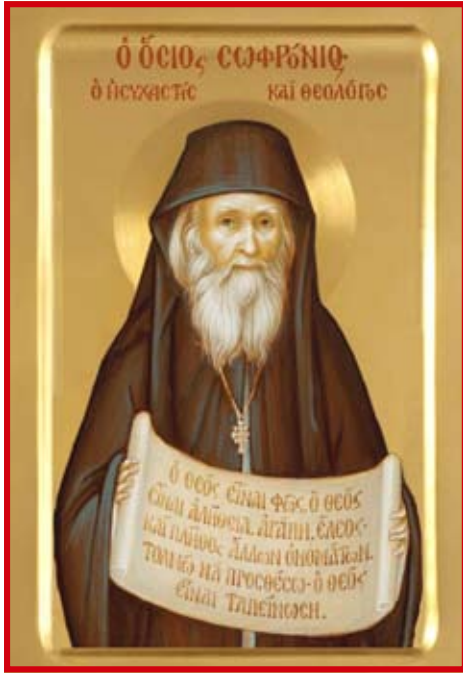
Gheron Iosif Vatopedinul

SFÂNTUL CUVIOS SOFRONIE DE LA ESSEX

Ucenicul Sfântului Siluan Athonitul

Părintele Sofronie Saharov a fost veșnic într-o fugă pe acest pământ. Nici-un loc, nici-un timp, nici-o stare nu l-a mulțumit până când nu l-a aflat pe Dumnezeu, până nu l-a „văzut” pe Dumnezeu. Neliniștit a fost sufletul său până când s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, călugărindu-se și silindu-se a-L dobândi pe Hristos.

pe Serghei, care părăsește Franța îndreptându-se hotărât spre Sfântul Munte Athos și intră în anul 1926 în obștea Măn. Pantelimon. Prin anul 1930, Sf. Nicolae Velimirovici vine în Athos și el este cel care îl hirotonește diacon.

Părintele Sofronie devine ucenicul Sf. Siluan Athonitul, rus și el, care deși avea numai două clase, trăia, simțea și vedea pe Dumnezeu, transmițând celorlalți o bogăție teologică greu de aflat chiar și în Sfântul Munte. În anul 1938, Sf. Siluan adoarme întru Domnul, iar Părintele Sofronie, la sfatul părintelui său, se retrage în pustia athonită. În anul 1941 este hirotonit ieromonah, devenind părinte duhovnicesc pentru mulți călugări athoniți.

Sănătatea sa se subrezește, așa că în anul 1947 părăsește Sfântul Munte pentru a se întoarce la Paris. Își continuă studiile teologice, iar în 1948 publică o primă carte despre Sf. Siluan, făcându-i cunoscute personalitatea și conceptele sale fundamentale, cum ar fi rugăciunea pentru lumea întreagă, părăsirea de Dumnezeu și ideea legăturii existente între toți oamenii.

În 1952, cu binecuvântarea Sfântului Nicolae Velimirovici, publică o a doua carte. Spune părintele Sofronie: «Când am ajuns prima oară în Anglia, la Londra, în 1952, Episcopul Nicolae era acolo. M-am dus să iau binecuvântarea lui. I-am spus că arhimandritul Iustin Popovici a scris unele lucruri legate de cartea despre Gheronda Siluan, comparându-l cu Sfântul Simeon Noul Teolog. Reacția Mitropolitului Nicolae a fost cu adevărat impresionantă. Stătea pe un fotoliu și, cum i-am spus că părintele Iustin a făcut această comparație, a dat cu pumnul de birou, zicând: „Nu! Nu! Nu! Siluan a fost mai mare ca toți în dragostea lui! Când îi citești pe ceilalți, te apucă o disperare, dar asta nu se-ntâmplă niciodată cu cele scrise de Gheronda Siluan”. Iareu am rămas tăcut, ascultându-l...

Sf. Siluan a fost un om care a avut o singură viziune, inspirată de arătarea lui Dumnezeu care i-a luminat întreaga ființă, fără ca el să o ceară. Atunci când Domnul i s-a arătat, el simțise deja că Dumnezeu era dragoste nemărginită, dragoste ecumenică. Duhul Sfânt i-a descoperit Dumnezeirea lui Hristos. Duhul Sfânt l-a învățat smerenia și o dragoste atât de cuprinzătoare, încât îmbrățișa orice făptură. Zi și noapte căuta să trăiască din nou experiența veșniciei dumnezeiești.»

Poate și doar pentru a-l face cunoscut lumii pe Sf. Siluan Athonitul, canonizat în anul 1987, și tot era de folos ca Părintele Sofronie să iasă din Sfântul Munte. Dar darurile sale au fost nenumărate, ca și lucrările sale, căci s-a învrednicit a fi monah ascultător, pustnic mult rugător, preot și părinte duhovnicesc iscusit.

A fost întemeietor de mănăstire: la Essex, Anglia, a întemeiat măn. Sf. Ioan Botezătorul, unde l-a avut ucenic și pe Rafail Noica, fiul lui Constantin Noica. A fost de asemenea iconograf, autor liturgic, scriitor, epistolar, misionar, dar darurile și harismele Părintelui Sofronie nu se opresc aici.

Așa cum i-a fost viața, așa și adormirea. În anul 1993 mănăstirea a fost înștiințată că îngroparea aici a unei persoane nu se poate face decât într-o criptă subterană. Când au început lucrările la aceasta, Starețul Sofronie a spus că nu va muri până ce mormântul nu va fi gata. Când i s-a comunicat că lucrările vor fi gata pe 12 iulie, Starețul Sofronie a zis: „sunt gata”. Pe 11 iulie Starețul Sofronie a plecat la Domnul; pe 14 iulie a avut loc înmormântarea, la care au luat parte monahi din întreaga lume.

Patriarhia Ecumenică, în ședința Sfântului Sinod din 27 noiembrie 2019, a hotărât canonizarea Cuv. Sofronie de la Essex, cu zi de prăznuire 11 iulie. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 10-17 IULIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 10.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 13.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 15.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 16.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 17.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei); a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI

Pe numele său de mirean Serghei Simeonovici Saharov, se naște pe 23 septembrie 1896 în Rusia, din părinți ortodocși. De mic copil Serghei iubea rugăciunea, căci mult timp petrecea rugându-se. Citea foarte mult, mai ales marii clasici ruși precum Gogol, Turgheniev, Tolstoi, Dostoievski și Pușkin.

Pentru că Dumnezeu îi hărăzise și talent artistic, Serghei studiază la Academia de Arte între anii 1915 și 1917, iar apoi la Școala moscovită de Pictură, Sculptură și Arhitectură între anii 1920 și 1921. În perioada studiilor de la Moscova, Serghei cade din Ortodoxie și se afundă în mistică religiilor indiene, bazată pe Absolutul impersonal. În anul 1921, Serghei părăsește Rusia bolșevică, în care nu-și vede împlinită viața și aspirațiile. Pleacă în Italia, apoi la Berlin, stabilindu-se în 1922 la Paris pentru a-și continua cariera artistică. Expoziții sale de artă atrag atenția presei franceze. Dar simte că nici arta nu-l apropie de Dumnezeu.

Dorul său de absolut își găsește răspunsul într-o noapte în care, deznădăjduit, se întrebă îndurerat ce trebuie să facă să atingă dumnezeirea, ce drum să apuce? Și găsește pe loc răspunsul în liniștea sufletului său: se va face monah.

Dându-și seama că porunca lui Hristos de a-L iubi deplin pe Dumnezeu este singura cale de a te apropia de Dumnezeu, Serghei se întoarce la ortodoxie în Sâmbăta Mare a anului 1924. Se înscrie la Institutul Teologic Ortodox, avându-i ca profesori și pe Pr. Serghei Bulgakov și Nikolai Berdiaev.

Dar nici studiile teologice nu-l mulțumesc